

La crònica d'lu Eskar

DAVID NEL·LO

Il·lustracions de Beatriz Castro

La crònica d'lu Eskar

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

David Nel·lo

La crònica d'lu Eskar

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

marjal

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Infantil segons el veredict del jurat format per: Teresa Colomer, Ángeles González-Sinde, Toni Iturbe, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro.

© Text: David Nello, 2020
Drets negociats a través d'Asterisc Agents
© Il·lustracions: Beatriz Castro, 2020

© Ed. Val.: Marjal, 2020
Alt Palància, 6, baix
46920 Mislata (València)
www.edebe.com

Atenció client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elisenda Vergés-Bó
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, juny 2020

ISBN: 978-84-8348-553-8
Depòsit legal: B. 1065-2020
Imprés a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosario, 2 Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

Índex

1. Quan érem feliços	7
2. El trist diumenge.....	15
3. El règim del terror	27
4. L'èxode	39
5. L'Hotel Apollo	53
6. L'habitació 43 i el general Landulf.....	67
7. La primera nit	81
8. Exploracions en solitari i Max Blattella.....	97
9. Nous temps a l'Hotel Apollo, i l'exposició	113
10. Un final que no és un final	129

1

Quan érem feliços

Si algú em preguntara quant de temps feia que la nostra família, els Eskar, havíem viscut a casa de la senyora Faristol, jo no sabia què respondre. Diria que els iaïos, els besavis i els rebesavis ja hi vivien. De fet, jo havia sentit històries del meu iaïo patern, que ens contava que, quan era menut, encara havia conegut el senyor Faristol.

Però ja feia molts anys que el senyor Faristol s'havia mort i a casa només hi vivia la senyora Faristol, el seu gat gris, Nofre, i el periquito, que es deia Mius.

Nosaltres, els Eskar, era com si fórem rellogats a casa de la senyora Faristol, però en realitat no pagàvem lloguer. A més a més, nosaltres no teníem diners.

Vivíem en els racons de la casa i procuràvem que ningú no ens vera mai. És clar que això no sempre era possible. El iaio Eskar, el vell Dino Eskar, pare de ma mare, va morir perquè el van veure. És una història que ma mare ens contat moltes vegades, però sempre que la sentia, em venia una esgarrifança, i havia d'aclucar els ulls, com si m'agafara mareig.

Es veu que un dia, de bon matí, el vell Dino Eskar estava dins del poal del fem, rosegant un trosset de greix que havia quedat apegat en un os que havien llançat. Tot d'una va sentir el timbre de la porta de casa, i el iaio Eskar es va quedar immòbil. Parava l'orella i s'estava molt quiet, dins del poal. Al cap d'un parell de minuts, va sentir la veu de la senyora Faristol, que deia:

—Ja va, ja va! Què són aquestes presses?

La manera de caminar pesada de la senyora Faristol era l'única cosa que se sentia. Per a estar per casa, sempre duia unes sabatilles molt gastades i polsegoses.

El visitant va resultar ser el carter del barri que li portava una carta d'un nebot seu que vivia a Amèrica, a Santiago de Xile.

—Com es troba, senyora Faristol? —va preguntar el carter, tirant-se la gorra cap al bescoll.

—Així, així... —va respondre ella—. Em fan mal els genolls, i cada dia hi veig pitjor.

Aleshores, quan Dino Eskar es pensava que el carter ja se n'anava, el va sentir que deia:

—Mire, ara que estic ací aprofitaré per fer-li un favor. Vol que li traga el fem al carrer?

—Ai, com d'amable que ets, xicon. Doncs sí que t'ho agrairia.

Les paraules del carter van deixar gelat el iaio Eskar, que va intentar amagar-se al fons de les deixalles. Però ves a saber què va passar; potser es va posar nerviós o ja era massa vell per a saber-se camuflar. La qüestió és que va fer un bot des del cantell del poal, disposat a fugir corrents, amb tan mala sort que en aquell mateix moment el carter ja s'acatxava per agafar el fem. I així que

va veure Dino Eskar, amb les ales d'un color negre i brillant, les potes que movia ràpidament i les antenes que oscil·laven, el carter va cridar:

—Ecs, un escarabat! Aparte's, senyora Faristol!

El iaio Eskar va provar a fugir desesperadament, però a la vellesa ja no podia córrer. La bota negra, lluenta, horrible del carter el va xafar contra el terra de la cuina.

Ma mare sempre deia que el iaio Eskar no es devia haver mort a l'instant perquè ell era un escarabat valent i tenaç. Potser va moure una miqueta les potes, potser va bellugar les antenes, un segon, dos segons, i després es va morir.

Quan jo era menut, somiava la mort del iaio Eskar, i de vegades em despertava amb la sensació que la bota negra del carter també m'esclafaria a mi, si no vigilava i anava molt amb compte.

És clar que tot això eren memòries antigues, coses que havien passat feia molt de

temps. Perquè la veritat era que ja feia anys que la senyora Faristol no rebia cartes de ningú, i amb prou faenes eixia de casa. Tres voltes per setmana venia Betúlia, la dona de fer faenes, i li duia el menjar que havia comprat a la plaça o al supermercat. Nosaltres ja sabíem que, els dilluns, els dimecres i els divendres, ens havíem d'amagar i no fer soroll perquè Betúlia era un perill públic, amb les graneres, les baietes, o el que encara era pitjor: amb l'aspiradora elèctrica. Per sort, amb els anys, Betúlia també s'havia envellit i cada vegada hi posava menys ganes, a l'hora de netejar la casa. Els nostres racons i raconets, ni els veia; em pense que Betúlia era mig cega.

Així doncs, la vida de la meua família, els Eskar, era tranquil·la, agradable i de vegades, fins i tot divertida, quan jo jugava amb la colla abundant de germans i germanes. Corríem pels amagatalls de casa, ens perseguíem, furgàvem tots els armaris i armariets, sobretot de nit, i quan ja estàvem cansats,

mon pare o ma mare ens contava un conte. Tots séiem en un rogle en un racó ben brut i càlid, darrere dels fogons de la cuina, per exemple, o al costat d'un radiador vell que perdia aigua i feia que tot estiguera humit i se sentira una fortor deliciosa, l'olor de la catifa humida i mig florida. Hi havia pols pertot arreu, perquè Betúlia no la veia, i allò feia la nostra felicitat.

De fet, la meua família i jo, i tots els parents Eskar que vivíem en aquella casa hauríem pogut quedar-nos-hi, feliços i sense maldecaps la resta de les nostres vides. Però tot va canviar el dia que va passar allò amb la senyora Faristol.

